

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори състав)

28 октомври 1993 година*

„Конкуренция – Контрол върху концентрациите – Допустимост”

По дело T-83/92

Zunis Holding SA, дружество, учредено съгласно законодателството на Люксембург, със седалище в Люксембург,

Finan Srl, дружество, учредено съгласно италианското законодателство, със седалище в Bergamo (Италия)

и

Massinvest SA, дружество, учредено съгласно швейцарското законодателство със седалище в Mendrisio (Швейцария),

за които се явяват г-н Nicholas Forwood, QC, от адвокатската колегия на Англия и Уелс, и г-н Stanley Crossick, solicitor, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Jean Hoss, 15, Côte d' Eich,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н Giuliano Marengo, правен съветник и г-н Bernd Langeheine, член на правната служба, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Nicola Anneschino член на правната служба, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

с предмет искова молба за отмяна на решение, за което се твърди, че се съдържа в писмо на Комисията от 31 юли 1992 г. до ищите, с което се отказва възобновяването на производството по дело IV/M.159 (Mediobanca/Generali),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (втори състав),

в състав: г-н J. L. Cruz Vilaça, председател, г-н D. P. M. Barrington, г-н J. Biancarelli, г-н C. P. Briët и г-н A. Kalogeropoulos, съдии,

секретар: г-н H. Jung,

предвид писмената фаза на производството и вследствие устната фаза на производството от 24 юни 1993 г.,

* Език на производството: английски.

Решение

Фактите в основа на спора

1. На 27 ноември 1991 г. Комисията е получила нотификация съгласно Регламент (ЕИО) № 4064/89 на Съвета от 21 декември 1989 г. относно контрола върху концентрациите между предприятия (коригирана версия, публикувана в ОВ L 257, 1990 г., стр. 14, наричан по-нататък „Регламент № 4064/89“), относно действие, с което Mediobanca Banca di Credito Finanziario SpA (наричано по-нататък „Mediobanca“) е увеличила своя капиталов дял в Assicurazioni Generali SpA (наричано по-нататък „Generali“) от 5,98 % на 12,84 %.

2. Със Съдебно решение от 19 декември 1991 г., прието съгласно член 6, параграф 1, буква а) от Регламент № 4064/89, Комисията е стигнала до заключението, че действието, за което е съобщено, не попада в обсега на тази разпоредба, на основание че в резултат на тази концентрация Mediobanca няма самостоятелно или заедно с други да е в положение да упражнява „решително влияние“ над Generali.

3. В писмо от 26 юни 1992 г., адресирано до Комисията, ищите, всички които са акционери на Generali, са поискали възобновяване на производството, в резултат от публикация на статия от 19 март 1992 г. в италианския всекидневник „Il Sole 24 Ore“, възпроизвеждаща пълния текст на предходно тайно споразумение, подписано в Париж на 26 юни 1985 г., между Mediobanca, Lazard Frères de Paris (наричан по-нататък „Lazard“) (чийто клон е вторият най-голям акционер в Generali с акции за 4,77% от капитала) и самия Generali (наричано по-нататък „Споразумението“). Това споразумение предвижда, между другото, създаването на управителен съвет, съставен от представители на Generali и неговите двама основни акционери, който да разглежда проблемите на Generali, които са от общ интерес и да оказват влияние за назначаване на определени членове на административните и висшите органи за управление на дружеството.

4. В отговор на писмения въпрос, поставен от Първоинстанционния съд, ищите изтъкват, че те са узнали за тази статия „в края на м. март или началото на м. април 1992 г.“ и че са установили първи неофициален контакт с Комисията на 6 май 1992 г., преди официалното искане с писмо от 26 юни 1992 г. за възобновяване на производството.

5. В това искане, ищите претендират основно, че заключенията на Комисията в нейното Решение от 19 декември 1991 г., че действието, за което е съобщено, не попада в обсега на Регламент № 4064/89, произтичат от съществено недоразумение, както за основни факти за степента на влиянието и контрола, упражняван от Mediobanca, самостоятелно и заедно с Lazard, преди увеличаването на неговите акции с действието, за което е съобщено. Според ищите, такова неразбиране може да се отдаде единствено на очевидно непълна или невярна информация относно условията на споразумението, сключено между Mediobanca, и Generali, и по-специално, относно неговите последици. Освен това ищите твърдят, че наличието на съобщение, което е било непълно и неточно има процедурна последица, че Комисията е останала компетентна да възобнови делото и това би било оправдано от гледна точка и на обществения интерес, и на интереса на засегнатите страни.

6. В писмо от 31 юли 1992 г., подписано от Генералния директор по въпросите на конкуренцията към Комисията, последният отхвърля искането на ищците за възобновяване на производството, на основание, *inter alia*, че:

„... Решението по дело Mediobanca/Generali не е основано на „неточна информация“, както Вие твърдите, тъй като Комисията е знаела за Парижкото споразумение от 1985 г. и го е взела предвид при вземане на решението. Позовавам се на изявлението на Комисията, че „Il predetto accordo non contiene disposizioni circa l'esercizio congiunto dei diritti di voto né include qualsivoglia meccanismo societario che garantisca il risultato finale delle proposizioni concernenti la composizione degli organi sociali“ (упоменатото по-горе споразумение не включва разпоредби относно съвместното ползване на правата на глас, нито друг механизъм в дружеството, който да гарантира крайния резултат на предложенията относно състава на органите на дружеството) (точка 9, алинея 2 от Решението).

Следователно няма основания за възобновяване на проверката по делото и съответно, няма необходимост да се взема решение за преустановяване на действието...”

Производство и заключения на страните

7. При такива обстоятелства ищците с искова молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 30 септември 1992 г., са поискали отмяна на решение, за което се твърди, че се съдържа в посоченото по-горе писмо.

8. С документ, подаден в секретариата на Първоинстанционния съд на 17 декември 1992 г., Комисията е повдигнала възражение за недопустимост на иска, заведен от ищците съгласно член 114 от Процедурния правилник.

9. Ищците искат Първоинстанционният съд да:

- осъди Комисията, като разследващи мерки, да представи пълния текст на Решението от 19 декември 1991 г. и официалната нотификация от Generali/Mediobanca, заедно с всички други документи, свързани със споразумението и неговите последици;
- обяви Решението на Комисията, както е нотифицирано с писмото от 31 юли 1992 г. за нищожно;
- осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

10. Комисията от своя страна, твърди че Първоинстанционният съд трябва да:

- отхвърли исковата молба като недопустима;
- осъди ищците да заплатят солидарно съдебните разноски по делото.

11. В своите коментари по възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията, ищците искат от Първоинстанционния съд да:

- отхвърли възражението на Комисията като необосновано и да обяви исковата молба за допустима; или
- съедини въпроса за допустимостта с иска по същество и да предприеме всички необходими мерки за проучване на действителния характер на писмото от 31 юли 1992 г.;
- осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски.

12. При изслушването на доклада на съдията-докладчик Първоинстанционният съд (втори състав) е взел решение да приеме искането на Комисията да се произнесе по възражението за недопустимост, без да изслуша аргументите по съществуването на делото. В същото време, той е поискал от страните да отговорят на редица писмени въпроси. Ищците и Комисията са отговорили на въпросите, поставени от Първоинстанционният съд с документи, подадени на 14 юни 1993 г. На съдебното заседание от 24 юни 1993 г. бяха изслушани защитните пледоарии на страните и техните отговори на устните въпроси на Първоинстанционния съд.
13. В края на съдебното заседание, председателят обяви приключване на устната фаза на производството относно възражението за недопустимост.

По допустимостта на исковата молба за отмяна

Аргументите на страните

14. В подкрепа на възражението за недопустимост, което е повдигнала, Комисията оспорва на първо място, че писмото от 31 юли 1992 г. представлява решение, което не подлежи на съдебен контрол, тъй като то само информира ищците, че Комисията при вземане на решението е била запозната със споразумението и го е взела предвид. В тази връзка тя изтъква, че докато за нея правно не е невъзможно да възобнови проучването по действие за сливане, което е довело до решението съгласно член 6, параграф 1, буква а) от Регламент № 4064/89, няма норма от правото на Общността, която да я задължи да възобнови това проучване по молба на засегнато предприятие, и определено не по искане на трета страна, която се позовава на обстоятелство, за което се твърди, че е ново. Комисията също така застъпва становището, че трябва да бъде внимателна, когато упражнява своето правомощие да преценява за възобновяване на дела в тази област, с оглед принципа за защита на законни очаквания и трудността при премахване на последиците от концентрацията.

15. Комисията прави паралел в тази връзка с правилата, които уреждат исковите молби за преглед на решение на Съда на Европейските общности или Първоинстанционния съд и заема становището, че искане за преглед на решение, прието съгласно Регламент № 4064/89 би било „валидно” само след откриването на факт, които преди приемането на решението, не се е знаел от Комисията и от страната, която е поискала прегледа. Според Комисията, ищците не са изтъкнали никакъв нов факт и не претендират, че споразумението представлява факт, който Комисията не е знаела, когато е вземала своето Решение от 19 декември 1991 г., като се ограничават вместо това до твърдението, че Комисията неправилно е оценила последиците от споразумението.

16. В своите възражения за недопустимост Комисията оспорва и твърдението, че писмото от 31 юли 1992 г. не съдържа решение, и че от формулировката и общия му смисъл следва, че то е поставено на предварителен етап на проверката на искането на ищците и не изразява нищо освен първата реакция на службите на Комисията, като по този начин е лишено от правни последици. Комисията също така оспорва, че окончателният отказ за възобновяване на производството е трябвало да бъде приет от същия орган, който е бил компетентен да възобнови и делото за сливане, тоест Комисията, действаща като колективен орган. На съдебното заседание, обаче, Комисията е изтъкнала, че тя не желае да разглежда този аргумент.

17. На второ място, Комисията счита, че във всички случаи писмото от 31 юли 1992 г. не може да се тълкува като акт, който засяга лично и непосредствено ищците и следователно те нямат право на иск за оспорване на Решението от 19 декември 1991 г. или да искат възобновяване на проучването, което е довело до това решение. Комисията оспорва в тази връзка, че без оглед общия въпрос дали и кога малцинството от акционерите могат да бъдат лично и непосредствено засегнати от решения, взети съгласно Регламент № 4064/89, не е такъв случаят по отношение на ищците по настоящото дело. Освен това, тя отбелязва, че те не са представили никакви коментари или са участвали по друг начин в административното производство, която е довела до Решението от 19 декември 1991 г.

18. И на последно място, Комисията отбелязва, като алтернатива, че писмото от 31 юли 1992 г. не подлежи на отделен съдебен преглед, тъй като то единствено потвърждава предходно решение. Това писмо, според Комисията, просто повтаря изявлението, че нищо в Споразумението не води до предоставянето на Mediobanca на контрол върху Generali, нито самостоятелно, нито съвместно, а само посочва съответния откъс от Решението от 19 декември 1991 г. Комисията счита, че делото на ищците в действителност е недопустим опит за оспорване на по-ранно решение, дълго след като е изтекъл срока за това, установен в член 173, алинея 3 от Договора за ЕИО.

19. В своята искова молба, ищците започват, като изтъкват, че Комисията в писмото си от 31 юли 1992 г. не е оспорила тяхното право да искат възобновяване на производството и следователно мълчаливо се е съгласила, че ако решението Ж е основано на неточна информация, предоставена от страните, които изпращат съобщението, тя има достатъчно основания да възобнови проверката по делото.

20. В тази връзка ищците изтъкват на първо място, че фактите, които са довели до настоящото дело, произтичат от увеличаване на капитала на Generali през м. юли 1991 г., необичайната структура, която е позволила на Mediobanca да получи контрола над приблизително 50 000 000 от 145 750 000 нови акции, с което е увеличила своя дял от акции от 5,98 % на 12,84 % от издадения дялов капитал. Според ищците, основната, ако не единствена цел, на увеличаването на капитала е била да се осигури механизъм, с който Mediobanca да може прекомерно да увеличи своето влияние върху Generali до положение, при което заедно с филиала на Lazard - Eurolux, да може да упражнява ефективен контрол над Generali.

21. Според ищците, от документите по делото следва, че ако е имало пълно и ефективно разкриване на фактите от страна на Mediobanca и Generali, както се изисква от съответните регламенти, Комисията не е можело да стигне до извода, че съставът на борда на Generali потвърждава, че Mediobanca не е можела да упражнява решаващо влияние над никой от органите на Generali, и е нямало да пропусне да се позове на състава на изпълнителния комитет. По сходен начин, според ищците, е немислимо, че ако е имало пълно и честно разкриване на съдържанието и последиците от Споразумението, Комисията е можела да стигне до заключението, записано в точка 9 от Решението от 19 декември 1991 г., в смисъл че няма „механизъм в дружеството”, който да гарантира резултата от предложенията относно органите на дружеството.

22. В техните становища по възражението за недопустимост, ищците оспорват по-специално тълкуването на Комисията, от което следва, че „новият факт”, на който се позовават, е единствено публикуването на текста на Споразумението. Според

ищите, „новият факт”, разкрит от тази публикация, е че Комисията е била заблудена в хода на административното производство относно действителните последици от Споразумението, и по-специално за действителната роля и влияние на координационния комитет за корпоративното управление на Generali. Те твърдят, че такова неразбиране от страна на Комисията за действителния характер на искането на ищите разклаща аргументите на Комисията за недопустимостта.

23. Ищите оспорват и становището на Комисията, че валидността на искането за преглед трябва да отговаря на същите условия, като тези, които се прилагат спрямо искането за преглед на решение на Съда на Европейските общности или на Първоинстанционния съд. Такава аналогия, според ищите, е неуместна, поради две причини. Първо, тъй като Комисията е административен орган, а не съд, съображенията за желание за приключване на съдебното дело не са пряко релевантни. Второ, компетентността на Комисията да възобновява производството, което е довело до предходно решение въз основа на откриването от страна на ищите на нов факт, е добре познат в други области на правото на Общността.

24. Във връзка с аргументите на Комисията за липсата на право на иск на у ищите, последните твърдят, че ако те са се опитвали да встъпят по делото преди приемането на Решението от 19 декември 1991 г., което те несъмнено са щели да направят, ако са знаели факта, който са открили впоследствие, тяхното право да се явяват като страни по делото не е можело да бъде оспорвано. Те изтъкват, че техните интереси във всички случаи са засегнати дори по-пряко, отколкото тези на служителите на засегнатите предприятия, чиито потенциални интереси са признати във временното определение на председателя на Първоинстанционния съд по дело *Comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources and others/Комисията (T-96/92 R Recueil, стр. II-2579, точки 31 и последващи)*. На съдебното заседание, ищите са разяснили, че съществуването на споразумение между Mediobanca и Lazard, което им забранява да прехвърлят своите акции на трети страни, им е било известно от дълго време и вече е било посочено в протокола от годишното общо събрание на Generali през 1991 г. От друга страна, действителният характер на споразумението не им е бил разкрит и това, те твърдят, е било причината, поради която те не са встъпили в производството пред Комисията или са се опитали да получат текста на решението, прието на 19 декември 1991 г.

25. В заключение, ищите оспорват аргумента на Комисията, че писмото от 31 юли 1992 г. не подлежи на отделен съдебен преглед на основание, че то само потвърждава предходното решение от 19 декември 1991 г. Те твърдят по-специално, че тяхното искане за възобновяване на делото се състои почти изцяло от доразвиване на тези нови фактори, които са станали известни след първоначалното решение от 19 декември 1991 г., и че Комисията не може да се позове на факта, че не е взела предвид тези нови фактори, за да обоснове своя подход спрямо писмото от 31 юли 1992 г. като само потвърждаващо предходното решение.

Оценката на Първоинстанционния съд

Относно правната уредба на спора

26. Член 4 от Регламент № 4064/89 предвижда, че концентрации с общностен мащаб трябва да бъдат съобщавани на Комисията не по-късно от една седмица, след сключването на споразумението или обявяването на публичен търг, или придобиването на контролен пакет. Това съобщение е преустановяващо, тъй като

концентрацията не може при липсата на изрично дерогиране, да започне да действа, нито преди да е съобщено за нея, нито през първите три седмици след нотификацията за нея. Същевременно, член 10 от Регламента изисква от Комисията, за да осигури ефективност на контрола и правната сигурност за включените предприятия, да съблюдава точните срокове за започване на производството и за приемане на окончателно решение, неспазването на което би довело до това да се счита, че концентрацията е съвместима с общия пазар.

27. Като се вземе по-специално предвид проверката на нотификацията и започването на производството, член 10, параграф 1 от Регламент № 4064/89 гласи, че Комисията трябва да реши, с решение, взето в рамките на един месец, дали концентрацията не попада в обсега на този регламент или не поражда сериозни съмнения за съвместимостта Ж с общия пазар и няма нужда срещу нея да се възразява, или евентуално, че тя поражда сериозни съмнения и е необходимо да се започне производство.

28. Регламент № 4064/89 обаче никъде изрично не предвижда възможност от Комисията да бъде искано възобновяване на производството. Член 8, параграф 5, буква а) обаче позволява на Комисията да отмени решение, взето съгласно член 8, параграф 2, което обявява дадена концентрация за съвместима с общия пазар, и по-специално, ако това решение е основано на информация, която е неточна или е получена чрез измама.

Относно възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията

29. Член 173, алинея 2 от Договора за ЕИО предвижда, че всяко физическо или юридическо лице може при условията, определени в алинея 1 от същата разпоредба, да започне производство „срещу решение, чийто адресат е това лице или срещу решение, което макар и под формата на постановление или решение, адресирано до това лице, пряко и лично засяга първото лице”.

30. При решаване на въпроса дали настоящата искова молба е допустима, на първо място трябва да се изтъкне, че както Съдът на ЕО е постановил (вж. Определение от 27 януари 1993 г. по дело Miethke/Парламент, C-25/92, Recueil, стр. I-473), фактът, че писмото е било изпратено от институцията на Общността на лице, в отговор на предходно искане от това лице, не е достатъчен, за да се счита това писмо за решение по смисъла на член 173 от Договора, с което да се открива възможност за иск за отмяна. Единствено мерки, които са със задължителни правни последици за неговото правно положение, представляват актове или решения, срещу които може да бъдат заведени иски за отмяна съгласно член 173 от Договора за ЕИО (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 18 декември 1992 г. по съединени дела Cimenteries CBR e.a./Комисия, T-10/92, T-12/92 и T-15/92, Recueil, стр. II-2667, точка 28).

31. На второ място, от съдебната практика на Съда на ЕО следва, че когато акт на Комисията е повод за възражение, той трябва да се оценя в контекста на характера на искането, чийто отговор е този акт (вж., на последно място Решение от 24 ноември 1992 г. по съединени дела Buckl e.a./Комисия, C-15/91 и C-108/91, Recueil, стр. I-6061, точка 22). По-специално, отказът на институцията на Общността да оттегли или измени акт, може да представлява акт, чиято законност подлежи на преглед съгласно член 173 от Договора за ЕИО, само ако актът, който институцията на Общността отказва да оттегли или измени може самостоятелно да бъде оспорван

съгласно тази разпоредба (вж., по отношение на актове под формата на наредба, Решения на Съда от 8 март 1972 г., по дело Nordgetreide/Комисия, 42/71, Recueil, стр. 105, точка 5, от 26 април 1988 г., по съединени дела Asteris и Гърция/Комисия, 97/86, 193/86, 99/86 и 215/86, Recueil, стр. 2181, точка 17, от 17 май 1990 г. по дело Sonito/Комисия C-87/89, Recueil, стр. I-1981, точка 8; вж. също точка заключението на генералния адвокат г-н Gulmann по дело Buckl e.a./Комисия, посочено по-горе, точка 14).

32. По настоящото дело, ищите са поискали от Комисията да възобнови производството във връзка с концентрацията между Mediobanca и Generali, по което Комисията е определила своето становище в Решението си от 19 декември 1991 г. Първоинстанционният съд отбелязва, че в това решение Комисията е стигнала до извода, че действието, за което е изпратено решение, не попада в обсега на Регламент № 4064/89 на основание, че Mediobanca не би могла, вследствие на това действие, да е в положение да упражнява самостоятелно или съвместно с други дружества „решаващо влияние” на Generali (вж. точка 2, по-горе).

33. Първоинстанционният съд заема становището, че ищите в действителност са се опитвали, чрез тяхното искане за възобновяване, да осигурят приемането от Комисията на решение за оттегляне на предходното решение от 19 декември 1991 г. на основание, че последното решение е основано на неточна информация, както и да осигурят приемането на ново решение за действието, за което до нея е изпратена нотификация. Писмото от 31 юли 1992 г., което е предмет на настоящото производство, следователно трябва да се тълкува като отказ от Комисията да вземе решение за такова оттегляне и следователно за отказ за преразглеждане на действието, представено на вниманието Ж от нотифициращите страни. Приема се, че ищите са със статут на трети лица по отношение на решението, което първоначално е прието от Комисията на 19 декември 1991 г. и е адресирано до предприятията, включени във въпросната концентрация. При тези обстоятелства, и в съответствие с принципа, определен по-горе (точка 31), ищите могат да искат оттегляне на първоначалното решение от 19 декември 1991 г. само, доколкото те са лично и пряко засегнати от това решение по смисъла на член 173, алинея 2 от Договора за ЕИО.

34. Първоинстанционният съд изтъква на първо място в тази връзка, че самият факт, че дадена мярка може да влияе на отношенията между различни акционери в дружество не означава, че всеки отделен акционер може да се счита за лично и непосредствено засегнат от тази мярка. Единствено наличието на специални обстоятелства може да даде възможност такъв акционер, който твърди че мярката влияе на неговата позиция в дружеството, да заведе дело съгласно член 173 от Договора за ЕИО (вж. Решение на Съда на ЕО от 10 декември 1969 г. по съединени дела Eridania e.a./Комисия, 10/68 и 18/68, Recueil, стр. 459).

35. По отношение на въпроса дали такива специални обстоятелства съществуват в настоящото дело, Първоинстанционният съд счита на първо място, че ищите, които се позовават на своите правомощия като акционери на една от нотифициращите страни, не могат да бъдат включени като трети страни, чието правно или фактическо положение може да бъде повлияно от това решение. Констатация, направена от Комисията съгласно член 6, параграф 1, буква а) от Регламент № 4064/89, че концентрацията, за която е съобщено, не попада в обсега на този регламент, не е от такъв характер, че да влияе по същество или на степента на правата на акционерите на нотифициращите страни нито по отношение правата

им на собственост, нито на възможността им за участие в управление на дружеството, която им е предоставена във връзка с тези права. Ищците, които в тази връзка единствено твърдят, че „е очевидно, че придобиването от Mediobanca на такова влияние ще намали значително ефективността на гласовете на останалите акционери, в това число и на ищците, които от този момент стават постоянно малцинство” (точка 3.3 от становищата по възражението за недопустимост), не са доказали, че Решението от 19 декември 1991 г. е оказало влияние на тяхното правно или фактическо положение.

36. На второ място, Първоинстанционният съд отбелязва, че това решение, което установява, че концентрацията, за която е изпратена нотификация, не попада в обхвата на Регламент № 4064/89, засяга ищците, в качеството им на акционери на Generali, по същия начин, както всеки друг от 140 000-те акционери на това дружество. Дори ако трябва да се приеме, както ищците претендират и в противоречие на приетото в това решение, че Mediobanca, самостоятелно или съвместно с други дружества, е придобила контрола върху Generali, такова предположение за контрол би засегнало интересите на ищците по същия начин, както тези на другите акционери. Следователно Решението на Комисията от 19 декември 1991 г. не може да засегне ищците лично, по-специално защото техният съответен дял акции от капитала на Generali към онзи момент е възлизал на по-малко от 0,5% от капитала, и защото те не са успели да докажат, че с това решение те са поставени в различно положение, в сравнение с останалите акционери. Както Съдът на Европейските общности е постановил „лица, различни от адресатите на решението, могат да претендират, че са лично засегнати, само ако това решение ги засяга поради определени характеристики, които са специфични за тях или поради обстоятелства, които ги отличават от всички други лица и по силата на тези фактори те са отличени индивидуално, точно както адресатите на Решението” (Решение от 15 юли 1963 г., по дело Plaumann/Комисия, 25/62, Recueil, стр. 197).

37. Първоинстанционният съд счита, на последно място, че ищците неправилно оспорват, в подкрепа на тяхното твърдение, че те са лично засегнати от Решението от 19 декември 1991 г., че тяхното право на явяване по делото не може да се оспорва, тъй като ако те бяха направили опит да встъпят в производството, които са довели до приемането на това решение (ход, който те твърдят, че те биха предприели, ако са били наясно с обстоятелствата, които са разкрити впоследствие), те биха имали право на иск за защита на техни законни интереси, в съответствие с установената съдебна практика в областта на конкуренцията, държавните помощи, дъмпинга и субсидиите (вж. Определение по дело T-96/92 R Comité central d'entreprise de la société générale des grandes sources e.a./Комисия, посочен по-горе, и решенията на Съда на ЕО, посочени в него).

38. Дори ако Съдът беше приел, че тази съдебна практика може да се приложи за спорове, които включват въпроси за концентрации, съображенията, свързани с правната сигурност спрямо търговци и краткостта на сроковете, която е характерна за общата система на Регламент № 4064/89, във всички случаи биха изисквали искането за възобновяване на производството на основание установяване на факт, за който се твърди, че е нов, да се подаде в разумен срок.

39. По това дело Първоинстанционният съд е на мнение, че неформалният контакт на ищците със служби на Комисията на 6 май 1992 г. не може да се счита за искане за възобновяване на производството. Освен това, като има предвид че самите ищци изтъкват, че те са узнали „в края на м. март или началото на м. април 1992 г.” факта,

за който твърдят, че е нов, а именно пълния текст на Парижкото споразумение от 1985 г., искането за възобновяване на производството, подадено пред Комисията на 26 юни 1993 г., е закъсняло, тъй като не е направено в разумен срок. Аргументът на ищите, основан на това, че се твърди наличие на нов факт, трябва да бъде отхвърлен на това основание.

40. В съответствие с това Първоинстанционният съд счита, че ищите не са непосредствено и лично засегнати от Решението на Комисията от 19 декември 1991 г., и че поради това искът е недопустим, без да е необходимо да взема решение дали позоваването на нов факт е можело при различни обстоятелства да даде възможност на ищите да избегнат ограничените срокове, определени в Договора.

По съдебните разноски

41. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищите са загубили в своите искания, исканията на Комисията трябва да бъдат уважени и ищите се осъждат да заплатят солидарно съдебните разноски.

По изложените съображения, Първоинстанционният съд (втори състав) реши:

- 1. Исковата молба е отхвърлена като недопустима.**
- 2. Ищите се осъждат солидарно да заплатят съдебните разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 октомври 1993 година.